

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **M. S.**, nar. X., štátny príslušník I., naposledy v zahraničí bytom K., okr. A., P., I., t.č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpený Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o., so sídlom Makovického 15, Žilina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MV-SLV-136/OLVS-2010 zo dňa 31.3.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/154/2010-44 zo dňa 6.10.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/154/2010-44 zo dňa 6.10.2011 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. MV-SLV-136/OLVS-2010 zo dňa 31.3.2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 747,80 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia k rukám jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, Žilina v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MV-SLV-136/OLVS-2010 zo dňa 31.3.2010, ktorým zamietol rozklad a potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-817-10/PO-Ž-2009 zo dňa 20.1.2010, ktorým Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len Migračný úrad MV SR) podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) zastavil konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. O trovách rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že podľa jeho názoru žalovaný riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver. Žalobca neunesol bremeno dôkazného tvrdenia, nepreukázal, že majetkové spory majú pôvod v politických sporoch medzi žalobcom a jeho strýkami a že sú relevantné pre udelenie azylu. Podľa krajského súdu bolo tvrdenie o členstve navrhovateľa v politickej strane v druhom azylovom konaní správne vyhodnotené ako účelové. Súhlasil aj s tvrdením žalovaného, že dôvody žalobcu pre ktoré žiadal o azyl, sú ekonomickými dôvodmi a nie je ich preto možné zaradiť pod dôvody udelenia azylu, či poskytnutia doplnkovej ochrany. Ak by aj boli jeho tvrdenia pravdivé, nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými útokmi členov uvedenej strany. K doplnkovej ochrane uviedol, že pri rozhodovaní o jej udelenie je do značnej miery určujúce tvrdenia žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať, aj keď sa aplikácia tohto inštitútu viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu. Preto krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f) OSP, teda z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní uviedol, že ako pri posudzovaní otázky azylu, tak aj pri doplnkovej ochrane, sa musí správny orgán riadne vyporiadať s aktuálnymi správami o situácii v krajine pôvodu

žiadateľa o azyl. Rozhodnutie o zastavení azylového konania je možné vydať len po splnení dvoch podmienok, a to, že v konaní o azyly už existuje právoplatné rozhodnutie a že skutkový stav sa podstatne nezmenil. V tomto prípade nebolo skúmané splnenie podmienok doplnkovej ochrany a to aj napriek tomu, že zákon takúto povinnosť Migračnému úradu MV SR a aj žalovanému ukladá. Bez skúmania podmienok doplnkovej ochrany a aktuálnej situácie v krajine pôvodu nie je možné konštatovať, že skutkový stav sa podstatne nezmenil. Preto je potrebné skúmanie podmienok udelenia azylu a následne aj podmienok poskytnutia doplnkovej ochrany, ako aj riadne vyporiadanie sa s aktuálnou situáciou v krajine pôvodu, vzhľadom na možnú zmenu skutkového stavu. Žalovaný sa nezaoberal ani tým, ako sa v I. zaobchádza s tými, ktorí boli obvinení zo znásilnenia alebo vraždy, tak ako žalobca. Neriešili ani to, či je možné, aby v I. predstavitelia viery brali spravodlivosť do vlastných rúk.

Žalovanému vyčítal, že vo svojom rozhodnutí uviedol iba podrobný sumár predchádzajúcich žiadostí žalobcu o udelenie azylu a obsah podaného opravného prostriedku a až v závere sa stručne vyjadril k jadru veci.

Žalobca ďalej uviedol, že žiadatelia o azyl sú z kultúrne iného prostredia a nemajú žiadne skúsenosti s orgánmi akým je Migračný úrad, nevedia, čo ich v azylovej procedúre čaká a očakávajú, že ak budú hovoriť o tom, že boli obvinení z trestného činu vraždy či znásilnenia, budú mať menšie šance na udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany. Neuvedenie týchto skutočností ale neznamená, že žalobca je nedôveryhodný. Migračný úrad sa nesnažil v rámci pohovoru objasniť, prečo žalobca o skutočnostiach okolo obvinenia z vraždy a znásilnenia nevypovedal hneď na začiatku a nie je zrejme ani to, či sa žalovaný snažil vyjasniť otázky k skutočnostiam, ktoré zakladali jeho podozrenie, že žalobca je nedôveryhodnou osobou. Pre žalobcu je nezrozumiteľné ako mohol žalovaný rozhodnutie Migračného úradu potvrdiť a za rovnako nepochopiteľné považuje potvrdenie rozhodnutia žalovaného rozsudkom krajského súdu.

Podľa názoru žalobcu si krajský súd vo svojich tvrdeniach protirečil a nesprávne posúdil vec, keď na jednej strane uviedol, že pri rozhodovaní o udelení, či neudelení doplnkovej ochrany sú do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa a na inom mieste odôvodnenia uviedol, že tvrdenia žiadateľov sú určujúce do značnej miery, teda nie sú výlučným kritériom pri skúmaní

skutočného stavu veci. Podľa žalobcu z logiky žalovaného aj krajského súdu vyplýva, že žalobca by nemal šancu na poskytnutie doplnkovej ochrany ani ak by v krajine prebiehal vojenský konflikt, na ktorý by v pohovore nepoukázal. Takýto postup nie je v súlade so Ženevským dohovorom o ochrane utečencov, k dodržiavaniu ktorého sa Slovenská republika zaviazala.

Rozhodnutie žalovaného nie je podľa žalobcu zákonné ani po formálnej stránke, pretože nie je odôvodnené v súlade s § 47 ods. 3 správneho poriadku. Z rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ani ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Podľa názoru žalobcu nebola splnená druhá podmienka na vydanie rozhodnutia o zastavení azylového konania, a to neexistencia podstatnej zmeny skutkového stavu, ktorá nebola bližšie posúdená a bez toho nie je možné tvrdiť, že skutkový stav sa nezmenil.

Na základe uvedeného žiadal žalobca rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie Migračného úradu MV SR sa zrušuje a vec sa vracia Migračnému úradu MV SR na ďalšie konanie. Zároveň žiadal o uloženie povinnosti nahradiť mu trovy konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „...povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 správneho poriadku má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by migračnému úradu vznikla povinnosť, aby sám domýšľal relevantné dôvody na udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.“

Ďalej uviedol, že inštitút doplnkovej ochrany je len subsidiárneho a dočasného charakteru voči inštitútu azylu a ak sa v konaní nezistia dôvody na udelenie azylu a z výpovede žiadateľa je možné dospieť k záveru, že žiadateľ by mal byť v prípade návratu do svojej krajiny vystavený vážnemu bezpráviu, prihliadne migračný úrad i na aktuálne správy o krajine pôvodu. Zákon o azyle neukladá pri zastavení konania povinnosť migračnému úradu bez návrhu zisťovať dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany. Navyše I. je demokratický štát a sekulárna republika, ktorá na základe svojej ústavy zaručuje pre všetkých občanov sociálnu, ekonomickú a politickú

spravodlivosť, slobodu myslenia, vyjadrenia a vyznania, a rovnosť postavenia a príležitostí. V predchádzajúcich azylových konaniach bola situácia v krajine pôvodu posúdená a odvtedy neprišlo v I. k zmene, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že by bol navrhovateľ v prípade jeho návratu vystavený vážnemu bezpráviu. V opravnom prostriedku neboli ani uvedené žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu napadnutého rozhodnutia.

Žalovaný ďalej uviedol, že opätovne preskúmal žalobcovu žiadosť a dospel k záveru, že podmienky na udelenie azylu nespĺňa. Nepodarilo sa mu opodstatniť svoje obavy z perzekúcie v prípade návratu. O udelenie azylu požiadal po tom, ako bol umiestnený do útvaru policajného zaistenia pre cudzincov, aby sa tým vyhol trestu administratívneho vyhostenia. Nepriaznivé sociálno-ekonomické podmienky podopreté prehlásením, že by mohol byť prenasledovaný v domovskej krajine, nie sú dôvodom na zneužívanie inštitútu azylu na dodatočné legalizovanie jeho pobytu.

Na záver uviedol, že už v prvostupňovom konaní zistil, že žiadateľ nesplnil primárny predpoklad na udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany a v jeho prípade sa nepreukázala opodstatnenosť obáv z prenasledovania tak, ako to upravuje zákon o azyle a Ženevský dohovor. Preto navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17.1.2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov,

z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle ministerstvo konanie o azyle zastaví, ak sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žiadosť zamietá ako zjavne neopodstatnená, neudeľuje sa azyl, odníma sa azyl, nepredlžuje sa doplnková ochrana alebo sa zrušuje doplnková ochrana a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného o zamietnutí rozkladu a potvrdení rozhodnutia, ktorým bolo zastavené konanie o udelenie azylu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe v a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z administratívnych spisov vyplynulo, že žalobca požiadal prvýkrát o udelenie azylu 5.12.2006 z ekonomických dôvodov. Rozhodnutím č. p.: MU-2393/PO-Ž-2006 z 29.12.2006 bola jeho žiadosť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Následne toto rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 4Saz/1/2007-22 z 11.4.2007 a rozhodnutie krajského súdu bolo potvrdené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. 1Sža/18/2007 z 18.12.2007.

Následne bol žalobca na základe Dublinského dohovoru vrátený na územie Slovenskej republiky z Rakúska, kam nelegálne odišiel. Po návrate znova požiadal o udelenie azylu. V tomto konaní sa pridržiaval dôvodov z predchádzajúceho azylového konania, ale doplnil, že pozemkové spory so strýkami mali politický kontext. Rozhodnutím ČAS: MU-162-11/PO-Ž-2008 z 21.4.2008 bola jeho žiadosť opäť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Krajský súd v Bratislave toto rozhodnutie potvrdil rozsudkom č. k. 9 Saz/40-2008-22 z 15.10.2008 a Najvyšší súd SR rozsudkom č. 1Sža/6/2009 z 24.3.2009 potvrdil rozhodnutie krajského súdu.

Tretíkrát požiadal o azyl 18.5.2009. Pridržiaval sa dôvodov uvedených v predchádzajúcich konaniach a navyše uviedol vraždu manželky a syna v máji 2009. Rozhodnutím ČAS: MU-238-12/PO-Ž-2009 z 24.6.2009 bolo konanie o azyle zastavené. Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím č. SLV-415/OLVS-2009 z 28.9.2009 zamietlo rozklad.

Štvrtýkrát požiadal navrhovateľ o azyl 15.12.2009. Migračný úrad MV SR rozhodnutím ČAS: MU-817-10/PO-Ž-2009 z 20.1.2010 zastavil konanie o udelenie azylu podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle. Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím č. MV-SLV-136/OLVS-2010 z 31.3.2010 zamietlo rozklad a potvrdilo rozhodnutie Migračného úradu MV SR. Krajský súd v Bratislave podanú žalobu vo veci rozhodnutím č. k. 1S/154/2010-44 zo 6.10.2011 zamietol.

Z administratívneho spisu taktiež vyplýva, že aj v tomto konaní sa pridržiaval dôvodov uvedených v predchádzajúcich azylových konaniach. Doplnil, že bol v I. obvinený zo znásilnenia a zavraždenia ženy. Malo ísť o dcéru muža, ktorého jeho rodina zamestnávala. Nieкто ju znásilnil a zavraždil a podľa členov politickej strany Akali Dal to bol navrhovateľ. Polícia ho zaistila a nútila, aby sa k činu priznal. S pomocou členov politickej strany Kongres bol vďaka kaucii prepustený na slobodu. Keďže ho nepotrestali štátne orgány, spravodlivosť zobrať do rúk predstavený sikhského chrámu v Amritsare, ktorý bol sympatizantom politickej strany Akali Dal. Potrestali ho tak, že mu namaľovali tvár na čierne, na krk mu dali girlandu z topánok, posadili ho na somára a takto musel štyrikrát obísť dedinu. Cítil sa potom trápne, a preto, že už nemohol zostať vo svojom bydlisku, opustil krajinu pôvodu.

Migračný úrad MV SR ako prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie ČAS: MU-817-10/PO-Ž-2009 z 20.1.2010 odôvodnil tým, že v predchádzajúcich konaniach

sa v prípade žiadateľa právoplatne rozhodlo a v aktuálnom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, podľa ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil. Skonštatoval, že pozemkové spory so strýkami boli predmetom posudzovania v predchádzajúcich konaniach, a preto sa zameril na dodatočné dôvody menovaného ohľadne jeho poníženia v súvislosti so znásilnením a vraždou ženy. Po vyhodnotení všetkých jeho žiadostí o azyl dospel k záveru, že ním uvedené dôvody sa nezakladajú na objektívnej vierohodnosti. V prípade znásilnenia a vraždy ženy nebol zistený páchatel' a nebol preto dôvod na to, aby sikhskí predstavitelia chrámu vystavili ponížujúcemu zaobchádzaniu práve navrhovateľa a ak by k tomu aj došlo, určite by to neopomenul v predchádzajúcich konaniach. Žiadateľ aj napriek tomu, že bol poučený o tom, že má vypovedať pravdivo a vyčerpávajúco o dôvodoch svojej žiadosti, tak neurobil, a preto jeho dodatočné dôvody považoval správny orgán za neverohodné a zavádzajúce. Jeho žiadosť považoval za účelovú, pretože sa ňou snažil o zlegalizovanie svojho pobytu na území SR aj napriek tomu, že v jeho prípade už bolo trikrát právoplatne rozhodnuté.

Ministerstvo vnútra SR ako druhostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia č. MV-SLV-136/OLVS-2010 z 31.3.2010 uviedlo, že po preskúmaní spisového materiálu vyvodilo záver, že účastník nesplnil ani jednu z podmienok potrebných na udelenie azylu ustanovených v § 8 až 10 zákona o azyle, pretože sa nepreukázala opodstatnenosť obáv z prenasledovania tak, ako to upravuje zákon o azyle a Dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951. V prípade účastníka konania bolo opakovane rozhodnuté o zamietnutí žiadosti účastníka konania ako zjavne neopodstatnenej a skutkový stav, na základe ktorého navrhovateľ žiadal udeliť azyl sa podstatne nezmenil. Boli tak splnené podmienky podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle. Správny orgán podľa jeho názoru spoľahlivo zistil skutočný stav veci, aplikoval správne ustanovenie zákona a po procesnej stránke zabezpečil všetky práva účastníka konania.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je možné súhlasiť s tým, že bola splnená druhá podmienka na vydanie rozhodnutia o zastavení azylového konania podľa § 19 ods. písm. i) zákona o azyle, a to neexistencia podstatnej zmeny skutkového stavu, ktorá nebola bližšie posúdená a bez toho nebolo ani možné tvrdiť, že skutkový stav sa nezmenil.

Podľa názoru odvolacieho súdu skutkový stav sa zmenil, a to tým, že žalobca uviedol v tomto ostatnom azylovom konaní novú skutočnosť a to takú, že bol v krajine pôvodu obvinený

zo znásilnenia a vraždy. Správny orgán toto tvrdenie žalobcu vôbec neskúmal, nezaoberal sa ani tým, ako sa v I. zaobchádza s tými, ktorí boli obvinení zo znásilnenia alebo vraždy. Podľa názoru odvolacieho súdu nebola splnená jedna z podmienok podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle, ktorých splnenie sa pri zastavení azylového konania vyžaduje. Aj keď existuje právoplatné rozhodnutie o tom, že žiadosť navrhovateľa sa zamietá ako zjavne neopodstatnená, nebolo možné súhlasiť s názorom správnych orgánov, ktoré si osvojil aj krajský súd, že skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Vzhľadom k tomu, že neboli splnené podmienky pre zastavenie konania podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle a krajský súd mal na základe uvedeného rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ak ten takto nerozhodol, nebolo preto dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

V ďalšom konaní považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné, aby správny orgán vytknuté nedostatky odstránil.

Až po doplnení dokazovania opätovne rozhodne Migračný úrad MV SR o žiadosti žalobcu o udelenie azylu.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu podľa § 220 OSP tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume 747,80 € (titulom náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred krajským súdom a pred najvyšším súdom). Výška náhrady trov konania bola určená v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. a pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby :

- príprava a prevzatie veci – 120,23 € + 19% DPH - 22,84 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky),
- odvolanie proti rozhodnutiu žalovaného – 120,23 € + 19%DPH - 22,84 € (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky),
- účasť na pojednávaní dňa 6.10.2011 - 123,50 € + 20% DPH - 24,70 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky)
- podanie odvolania 123,50 € + 20% DPH – 27,70 € (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky)
- režijný paušál – 2 x 7,21 + 19% DPH /2,74 €/ a 2 x 7,41 € + 20% DPH /2,96 €/ (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky),
- 59,28 € (8 polhodín straty času x 12,35 € delené dvomi, z dôvodu, že právny zástupca navrhovateľa sa 6.10.2011 zúčastnil na KS v Bratislave dvoch pojednávaní + 20% DPH 9,88 €)
- cestovné 71,04 € (Žilina - Bratislava a späť - 404 km, pri spotrebe 7,7 1/100 km a cene benzínu 1,469 € a náhrada za použitie motorového vozidla vo výške 0,18 € za každý km Žilina - Bratislava a späť delené dvomi, z dôvodu, že právny zástupca navrhovateľa sa 6.10.2011 zúčastnil na KS v Bratislave dvoch pojednávaní + 20% DPH - 11,84 €)
- Celkom spolu: 747,80 €

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 17. januára 2012

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová